

Дѣдо Адамъ и баба Ева ако да бѣхъ ся случили о пръвѣ пъть по наши-ты страны, дѣто земя-та едва съ тяжкы мѣкы и трудове ражда; дѣто не бы имало ни жито, ни варива, ни овощіе, каквы-то има сега и кои-то или сѣ донесены отъ другы страны, или сѣ опитомены съ много трудъ; дѣто зимѣ, кога навали снѣгъ и замръзне всичко на ледъ, чловѣкъ не може да живѣе безъ облѣкло и безъ покрывъ; да бѣхъ ся намѣрили, казвамъ, прѣви-ти чловѣци по тыя страны, тѣи, какви-то сѣ си были еще глупави и неопытни, за хубоость бѣхъ си изгынѣли.

Нѣ Божія-та мѣдрость благоволила да постави прѣвы-ты чловѣцы у топлы мѣста, ако и да не знаемъ на кое, по имя, мѣсто гы турила. Прѣвы-ты хора были голы плѣтены, нѣмали ни кѣщѣ, ни постилкѣ, ни завивкѣ; не знаяли хлѣбъ и вѣтїя, каквы-то си правимъ сега. Всичко това нѣмали прѣви-ти чловѣци, нѣ не имъ и трѣбувало: тамъ, дѣто были поставени да живѣють, буйна-та и богата-та природа давала имъ готовѣ хранѣ — всякаквы сладкы овощїя, как-то дава и днесъ на Черны-ты по южны-ты крайща на Азіѣ и на Африкѣ и на Американскы-ты Индія-цы, та чловѣку не трѣбувало друго, а само да посѣгне да си откѣсне и да ѣде. На прѣвы-ты хора не трѣбувало да слагать трапезы, зачто-то меризливы-ты трѣвы и цвѣтя доста гы стрѣвили; не имъ трѣбувало постилка, зачто-то естество-во имъ давало тврѣдѣ хубавѣ, мягкѣ и пѣстрѣ постилкѣ; не имъ трѣбувало ни покрывъ, дѣто да ся подслонять за да ся запазять отъ силный пекъ или порой, зачто-то баобабъ и другы высокы дрѣвеса гы затуляли съ кычесты-ты си стѣбла и съ широковы-ты си листа. Съ еднѣ думѣ что-то трѣбувало чловѣку о прѣвѣ